

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 16 JUNI 2011
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2011-730-1363
Dok.: RAJ41944

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 31 vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Skærpede straffe for hjemmerøveri og organiseret indbrudskriminalitet) (L 209), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 8. juni 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lone Dybkjær (RV).

Lars Barfoed

Ole Hasselgaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 31 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af straffeloven (Skærpede straffe for hjemmerøveri og organiseret indbrudskriminalitet) (L 209):

”Ministeren bedes redegøre nærmere for domme for hjemmerøveri og organiseret indbrudstyveri, herunder straffens længde, andelen hvor der også er givet en udvisningsdom og hvornår udvisningerne gennemføres. I den forbindelse bedes de dømtes statsborgerskab oplyst.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, som har oplyst følgende:

”Som der nærmere er redegjort for i Rigsadvokatens redegørelser fra oktober 2009 og december 2010 om straffene i sager om røveri begået i private hjem, er det Rigsadvokatens generelle indtryk, at der inden for de senere år kan konstateres en skærpelse af strafniveauet i sager om egentlige hjemmerøverier.

Egentlige hjemmerøverier er defineret som røverier, hvor gerningsmanden og forurettede ikke har forudgående personlige relationer, men hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i forurettedes hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboeren var hjemme. Herunder hører også de tilfælde, hvor forurettede er blevet udvalgt, idet gerningsmanden har betragtet vedkommende som et ”let” offer.

Gennemgangen af de indberettede domme om hjemmerøverier viser, at normalstraffen for et egentligt hjemmerøveri ligger i niveauet 2 år og 6 måneder til 3 års fængsel. Strafudmålingen vil dog altid ske efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder i både skærpende og formildende retning, jf. de almindelige bestemmelser om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det bemærkes i den forbindelse, at Højesteret ved dom af 10. marts 2009 (Ugeskrift for Retsvæsen 2009, side 1410) generelt har tilkendegivet, at det ved fastsættelsen af straffen skal anses som en selvstændig skærpende omstændighed, at røveriet er begået ved indtrængen i privat hjem.

Gennemgangen af de domme, der er indberettet til brug for Rigsadvokatens redegørelser, viser, at det – i overensstemmelse med tilkendegivelserne i Højesterets dom af 10. marts 2009 – klart er fastslået i retspraksis, at det skal anses som en

selvstændig skærpende omstændighed, at røveriet er begået i privat hjem.

For så vidt angår sager om organiseret indbrudstyveri kan jeg generelt henvise til afsnit 2.1.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvor det er anført, at sager af denne karakter – f.eks. tyvebander, som målrettet og systematisk stjæler betydelige værdier ved indbrud, eller som på professionaliseret vis f.eks. stjæler designermøbler fra private hjem eller gennemfører rambuktyverier – som hovedregel henføres under bestemmelsen i straffelovens § 286, stk. 1, hvorefter straffen for bl.a. tyveri kan stige til fængsel indtil 6 år, når forbrydelsen er af særlig grov beskaffenhed.

Organiseret indbrudskriminalitet omfattet af straffelovens § 286, stk. 1, vil typisk medføre en straf på omkring 2 års ubetinget fængsel afhængig af de konkrete omstændigheder i sagen. Der er dog også eksempler på sager, hvor straffen er udmålt noget lavere end normalstraffen, ligesom der er eksempler på sager, hvor straffen er udmålt til mere end 2 års fængsel. Jeg kan i den forbindelse henvise til de domme, der er refereret under lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.2.

Rigsadvokaten er ikke i besiddelse af statistiske oplysninger om, i hvilket omfang der sker udvisning i sager om hjemmerøverier og organiserede indbrudstyverier. En besvarelse af denne del af spørgsmålet ville derfor forudsætte en manuel gennemgang af samtlige sager herom.

Jeg kan imidlertid generelt oplyse, at det følger af udlændingelovens § 49, stk. 1, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises.

De generelle betingelser for udvisning ved dom på grund af strafbart forhold fremgår af udlændingelovens §§ 22-26 a.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 24 a præciserer de hensyn, som domstolene i forbindelse med vurderingen af udvisningsspørgsmålet skal inddrage i afvejningen over for de forhold, som er nævnt i udlændingelovens § 26, og som vedrører udlændingens personlige forhold mv., herunder udlændingens tilknytning til Danmark

Det fremgår af § 24 a, at der ved afgørelsen om udvisning ved dom for strafbart forhold, herunder røveri og organiseret tyveri, skal lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af grovheden af den begåede kriminalitet, længden af den idømte frihedsstraf, den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,

tidligere domme for strafbart forhold, eller at kriminaliteten er begået af flere i forening.

De hensyn, der er nævnt i bestemmelsen, gør det nærliggende at anse udvisning for særlig påkrævet, hvis der i en konkret sag er tale om alvorligere kriminalitet begået af personer, der alene er kommet til Danmark med henblik på at begå kriminalitet, og som ikke i øvrigt har nogen tilknytning til Danmark.

Som et eksempel på en sag om hjemmerøveri, hvor der skete udvisning, kan fra Rigsadvokatens redegørelse fra december 2010 om straffene i sager om røveri begået i private hjem henvises til Retten i Roskildes dom af 26. november 2009 og Østre Landsrets dom af 5. maj 2010 (dom nr. 7). I sagen blev tre tiltalte dømt for røveri af særlig farlig karakter efter straffelovens § 288, stk. 2, og en tiltalt for røveri efter § 288, stk. 1, ved i forening og efter forudgående aftale om natten iført maskering og bevæbnet med oversavede haglgeværer og knive at have tvunget de forurettede til at lukke sig ind på deres bopæl, hvorefter de tiltalte bandt de forurettedes ben og underarme sammen med gaffatape, ligesom de fik viklet gaffatape rundt om hovedet, så deres øjne var dækket, hvorefter de begge blev truet på livet med et oversavet jagtgevær, ligesom den ene af de forurettede blev slået i hovedet, imens de tiltalte gennemrodede bopælen og frarøvede de forurettede bl.a. smykker, kontanter, pelse, ure, en frimærkesamling, mobiltelefoner, spiritusflasker og en Mercedes personbil til en samlet værdi af ikke under 550.000 kr. Tre af de tiltalte blev endvidere dømt for frihedsberøvelse ved i forlængelse af røveriet at have bundet de forurettede sammen og til et møbel, hvorefter de blev låst inde på deres badeværelse og var berøvet friheden i mere end 2 timer. De pågældende blev idømt fængsel i henholdsvis 4 år, 4 år og 6 måneder, 3 år samt 3 år og 6 måneder. Derudover blev to af de tiltalte, der var udlændinge, udvist med indrejseforbud for bestandig.

Som et eksempel på udvisning i en sag om organiseret indbrudskriminalitet kan nævnes Retten i Helsingørs dom af 11. maj 2011, der er omtalt i afsnit 2.1.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. I denne sag blev to udlændinge fundet skyldige i bl.a. at have begået 25 villaindbrud i forening med et samlet udbytte på ca. 1,1 mio. kr. Herudover blev den ene af de tiltalte fundet skyldig i otte yderligere indbrud, mens den anden tiltalte tillige blev dømt for bl.a. flugtforsøg fra arresten og brugstyveri. De pågældende blev endvidere begge dømt for hæleri med hensyn til effekter til en værdi af ca. 150.000 kr. samt for tyveri af en bil til en værdi af ca. 250.000 kr. Begge de dømte blev straffet med fængsel i 3 år og udvist med indrejseforbud for bestandig.

Rigsadvokaten er ikke i besiddelse af statistiske oplysninger om statsborgerskabet for personer, der er blevet udvist som følge af en dom for hjemmerøveri eller organiseret indbrudskriminalitet.”